

Ангелъ Господенъ имъ показа другъ пжтъ, защото знаеше мислитъ на Ирода. Жестокиятъ царъ искаше да погуби Младенеца, а не да Му се поклони.

Така се роди Нашиятъ Спасителъ, въ единъ оборъ, като сетенъ сироманъ Но Той дойде ,

* * *

Азъ слушахъ разказа, унесенъ въ сладка дрѣмка. Изведнажъ нѣщо силно блесна. Една силна свѣтлина прорѣза небето. Звездата — Рождествената звезда изгрѣ. И ето . . . азъ видѣхъ далечъ въ полето скромната кошара. Видѣхъ овçarитъ въ тихата нощъ. Видѣхъ царетъ—маги, съ тѣхнитъ златошити дрехи и камилитъ съ подаржцитъ. Въ ко-

шарата Божията майка държеше на ржце Младенеца, а Той, вдигналъ едната си ржчичка, усмихваше се и благославяше.

Далече се чуваха звънцитъ на стадата, а въ небесата ангелитъ пѣха хвалебни химни

* * *

Нѣкой леко ме бутна по рамото. Отворихъ очи. Предъ менъ още стоеше образътъ на Пресветата майка, съ усмихвация се Младенецъ на ржце. По Неговото мило лице играеха отблѣсъцитъ на малкото ни домашно кандило. Звѣнътъ на камбанитъ отъ близката църква се носѣше тихо, но тържествено. Въ двора коледари пѣха коледни пѣсни.

— Синко, зазори се! Ставай да вървимъ на църква!

Това бѣ гласътъ на майка ми.

„И ти Витлееме, земя Юдина, никакъ не си най-малкъ отъ Юдинитъ воеводства; защото отъ тебе ще излѣзе Вождъ, Който ще пасе Моя народъ. . .“

(Еванг. отъ Мат.: гл. 2 ст. 6).
